SORIN CERIN

EXISTENȚIALISM
-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Existenţialism – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Existenţialism : poeme filosofice / Sorin Cerin.
- Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-092-2

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-092-2

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
-EXISTENȚIALISM
-Poeme filosofice-

CUPRINS

1. Transcendentalitatea Veșniciei
2. Comunicare
3. Existențialism
4. În Singurătatea Veșniciei
5. Și azi la fel ca întotdeauna
6. Motorul propriului Timp
7. Fluviul Veșniciei
8. Gust sărat
9. Vroia să dea pe gât
10. A sfârtecat
11. Velele Absurdului
12. Labirinturi existențiale
13. Botezați după numele Timpului
14. Suferința propriei Fericiri
15. A ne menține în formă
16. Acustica unei Lumi
17. Cuvinte Fiare
18. Către Veșnicia Morții
19. Cana Împlinirilor
20. Loteriile Ghinionului Nimicniciei
21. Timpul unui Dumnezeu al Nimănui
22. Nodurile Iluziilor Existenței
23. Ființa Conștiinței
24. În Țărâna Iluziei

25. Lecția pustie a Morții
26. Chemate în ajutor
27. Dintre ghețurile Privirilor
28. Dumnezeul Iluziilor Conștientului
29. Care sunt departe
30. Se lovesc unele de altele
31. Cardiologie și oftalmologie
32. Catedrale monstruoase
33. Aripi de Foc Sacru
34. Șansele Clipelor
35. Arta Seducției
36. Încercând să le repare
37. Lanțul Suspinelor
38. Cuvântul Cruzime
39. Ale cărei Icoane de Cuvinte
40. Pașii Gloanțelor de Amnezii
41. Potrivnic
42. Confuzie
43. Icoanele lacrimilor pustii
44. Dă Sens acestei Existențe
45. Lentile diforme
46. Ca fiind propriul Corp
47. Menire
48. Păcatele unui Dumnezeu
49. Elixir pierdut
50. În spatele zidurilor Nimicniciei
51. Conștiință bivalentă
52. Prăpastia Adevărului Absolut
53. Pe podul Trecerii
54. De o Mână Criminală

55. Prin puzderia de Înțelesuri
56. Guri Uscate
57. Foarte Puțin
58. Neantul care ne clădește
59. În fuiorul Viselor
60. Sub Pașii de Foc
61. Decât toate Păcatele
62. Cimitire ascunse
63. Ziduri de Cuvinte
64. Buruieni de Așteptări
65. Măcelar al Conștiinței bolnave
66. Clipele Timpului tău
67. Inimile Veșniciei
68. Clipele Virgine ale Conștiinței
69. Amanetate pe nimic
70. Să le Absolv de orice Vină
71. Autograf pe Viață
72. Copacul Viselor tale
73. Încât am decis
74. Menopauzele Clipelor
75. Adevărul nostru Absolut
76. Secrete de Moarte și Viață
77. Cuțitele Timpului

SORIN CERIN
-EXISTENȚIALISM
-Poeme filosofice-

1) Transcendentalitatea Veșniciei

Pierdut,
în Transcendentalitatea Veșniciei,
mi-am înscris cu litere de stele,
Destinul,
pe lista Nașterilor,
din această Lume,
a Iluziilor Existenței,
unde Așteptarea,
de a ajunge la rândul,
primei Respirații,
a fost tocmită de Moartea,
care-mi cumpărase Viața,
ce încă nici nu apăruse,
pe taraba Târgului de Vechituri,
a Cuvântului Facerii,
ce-avea să mă însuflețească.

2) Comunicare

Erai atât de multă,
Lumină Divină,
încât mi-am certat,
propriul Destin,

care nu vroia să te întâlnesc,
atunci când Răsăritul,
își țesea mantia de nori,
ai Întrebărilor fără Răspunsuri,
ce vor ploua peste Privirile,
care ne vor spăla,
plumbul Singurătății Cuvintelor,
ducându-l spre albiile Ridurilor,
unui Timp,
tăiate de alte Virgule,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care nu ne vor mai bloca,
Comunicarea,
cu noi înșine,
rămânând pierduți,
în Eternitate.

3) Existențialism

Rătăcit printre Iluziile Existenței,
am încercat să-mi construiesc,
propriul labirint de Vise,
din care să nu mai ies niciodată,
pe Calea Iluziilor Vieții și Morții,
predestinată,
de Oglinda Conștiinței Universale,
a Evenimentului Primordial,
care m-a gândit încă de dinainte,

de a-L crea pe Dumnezeul,
chipului și asemănării mele Existențiale,
al cărui Existențialism,
s-a materializat în Catedralele de Vicii,
ale Gândurilor,
pe zidurile cărora,
stau agățate Icoanele ce lăcrimează,
ale Cuvintelor,
atât de batjocorite,
de Privirile reci și pustii,
ale Străzilor unor Destine,
ce nu vor să se închine niciodată,
Adevărului Absolut,
ci doar Iluziilor Absolute,
ale unei Lumi,
care nici măcar nu există,
așa cum o cunoaștem.

4) În Singurătatea Veșniciei

Atunci,
când L-am zidit pe Dumnezeu,
între Zidurile,
propriei Sale Lumi,
pe care a creat-o,
încercând să scap de El,
nu știam,

că de fapt mă zideam,
și pe mine,
alături de El,
fiind creația Iubirii Lui,
pe care nu o mai puteam însufleți,
în Singurătatea Veșniciei,
pe care o simțise Dumnezeu,
înainte de a gândi Cuvântul Facerii,
pe care îmi rătăceam,
Destinul abandonat,
în brațele Iluziilor Existenței.

5) Și azi la fel ca întotdeauna

Rădăcinile Viselor,
au început să spargă,
asfaltul rece și negru al Deșertăciunii,
în gropile căruia,
s-au împiedicat Iluziile Vieții,
Fericirii, Suferinței și Morții,
care au venit imediat,
cu fierăstraiele Înțelesurilor,
din Cimitirele Cuvintelor,
să le taie,
după care le-au aranjat,
în mormane de sicrie umblătoare,
ce-am devenit,

alături de cadavrele Speranțelor,
și azi,
la fel ca întodeauna.

6) Motorul propriului Timp

Norii de Amintiri,
încep să-și stoarcă ploaia Anilor,
peste Gândurile încărunțite,
ale unui Destin,
care nu s-a priceput,
să-și repare motorul,
propriului Timp,
atunci când s-a defectat,
și începea să dea rateuri de Clipe,
până când,
a rămas fără nici una,
Singur și Străin,
de el însuși.

7) Fluviul Veșniciei

Dacă nu ne-am fi născut,
podurile care leagă,

Iluziile Vieții de cele ale Morții,
am fi rămas și acum,
fluviul Veșniciei,
care se revarsă,
în propriul Adevăr Absolut,
făurind un Univers,
unde Dumnezeu,
nu mai avea nevoie,
de nici un chip sau asemănare,
fiindcă noi eram El.

8) Gust sărat

Mi-am presărat,
pe felia unsă cu Gânduri a Zilei,
câteva Clipe,
a căror gust sărat,
să-mi amintească,
de Marea Primordială a Nemuririi,
unde Timpul încă nici nu se născuse,
ca să porționeze Destinului,
Iluziile Suferințelor sau Fericirilor necesare,
pentru masa de prânz a Deșertăciunii,
ai cărei sclavi suntem,
până când vom fi cedați definitiv,
Iluziei Morții.

9) Vroia să dea pe gât

Am alunecat,
prin pâlnia Universului,
cu care-și turna,
în paharul Veșniciei,
Clipele,
Dumnezeu,
atunci când mai vroia să dea pe gât,
gradele alcoolice ale vreunui Destin,
numai bun să înmoaie Inima Timpului,
cu Nașterea unei noi Suferințe,
care va începe să respire,
în trupurile Țărânii noastre,
ce-au devenit noroi de Vise,
în care se împotmolesc,
roțile grele de plumb,
ale Gândurilor.

10) A sfârtecat

Ziduri lacome,
de Iluzii ale Vieții și Morții,
cad greu și adânc,
în fântâna aproape secată,

a Gândurilor,
din care-și lua Apa Suferinței,
Lumea,
ce pare că s-a retras,
de mai bine de o Veșnicie,
în Cimitirele Cuvintelor,
din Privirile unei Existențe,
care s-a dovedit a fi a Nimănui,
atunci când a sfârtecat,
cu ghearele Timpului său,
unica Catedrală,
unde veneau să se închine,
Îngerii Iubirii,
și care s-a dovedit,
a fi a noastră.

11) Velele Absurdului

Săbiile Norilor,
au început să măcelărească,
Ochii de Cer ai Apusului,
prin care Dumnezeu,
mai reușea să ne privească,
Sufletele rătăcite,
în Oceanul de Vorbe Goale,
care se întindea până dincolo de noi,
cei care navigam în derivă,

pe ambarcațiunile Iluziilor Vieții și Morții,
unicele care ne mai țineau la suprafața Existenței,
unde bătea vântul aspru al Deșertăciunii,
care ne umfla Velele Absurdului,
spre a ne grăbi călătoria Nașterii Viselor,
către Moarte.

12) Labirinturi existențiale

Dintre toate Labirinturile existențiale,
ale Iluziilor,
cel mai întortocheat,
pare a fi cel al Adevărului,
care ne este desfășurat,
de gratiile Timpului,
inexistent de fapt,
care ne toarnă în paharul Suferințelor,
propria sa Trecere,
ce este o Iluzie la fel de mare,
precum este Viața și Moartea,
Fericirea și Suferința.

13) Botezați după numele Timpului

Zilele gravide cu Clipe,
merg să nască,
la Maternitatea Iluziilor Existenței,
asistate de către Destinele,
care le fură de fiecare dată noii născuți,
botezați după numele Timpului,
după ce i-au învelit,
cu Mantaua Sufletelor noastre,
care le va ține de cald,
în drumul lor către Moarte,
urmând să o abandoneze,
prin Cimitirele de Cuvinte,
pe unde și-a plimbat,
undeva-cândva și Dumnezeu,
Facerea Lumii,
ținând-o în lesă,
ca nu cumva să muște,
Lacrimile Viitorului,
care se adunau încă de atunci,
în acel Univers,
fierbinte de atâta Suferință.

14) Suferința propriei Fericiri

Oricât de adânc am săpa,
pe muntele Iluziilor Existenței,
nu vom da niciodată,
de vreun sâmbure de Adevăr Unic și Absolut,
printre venele sângelui înfierbântat,
al Genelor Defecte,
care ne-au înglodat,
în mocirla Păcatelor Originare,
care nu numai că nu ne aparțin,
dar sunt la fel de iluzorii,
precum ne este nouă dată,
Necesitatea,
de a avea mai multe stele alcoolice,
decât ne este necesar,
ca să intrăm în coma alcoolică,
a Învingătorului,
atât de beat,
după Avuție,
într-o Lume bolnavă,
de lăcomia existențială,
a Suferinței propriei Fericiri.

15) A ne menține în formă

Firimituri de Clipe,
stau presărate pe pervazul Iluziilor Existenței,
fără să le ciugulească,
nici o pasăre a vreunui Destin,
care ne-a sfârtecat cu ciocul Conștientizării,
Sufletele nenăscute încă,
pentru ca acestea,
să nu se mai poată apăra,
înaintea Nașterii,
care le-a încătușat,
cu lanțurile Țărânii,
Viitorul,
din care ne respirăm porția de Timp,
dată de gardienii Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a ne menține în formă Suferința,
în această Lume a Deșertăciunii.

16) Acustica unei Lumi

Ramuri măcinate,
de Ferestrele de Cer,
ale Cuvintelor zgâriate,
pe străzile aglomerate,

de gunoaiele,
ultimelor Mode asurzitoare,
ale Timpanelor sparte,
din Auzurile Iluziilor Existenței,
ce strigă surd,
după Conștiința de Sine,
a vreunei Veșnicii de Clipă,
care tocmai se pierde ca atâtea altele,
în Nimicnicia existențială a Timpului,
care are de clădit,
Acustica unei Lumi,
a Nimănui.

17) Cuvinte Fiare

Sfaturi de Turnuri,
ale Dorințelor dărâmate,
la tălpile Existenței,
care și-a stins Focul Sacru,
al Adevărului Absolut,
cu propriile Amăgiri,
lăsând ca fumul gros și înecăcios,
al Iluziilor Vieții și Morții,
să se vadă cât mai departe,
în Universul Deșertăciunii,
pentru a atrage,
cât mai multe Destine,

însetate de Suferințe,
în jungla unei Lumi,
a Cuvintelor Fiare,
care abia așteaptă,
să sfâșie carnea însângerată de Clipe,
a Timpului,
care se scurge în Țărâna,
ce ne-a întrupat nouă,
Amintirile.

18) Către Veșnicia Morții

Luminile și Umbrele Simțirii,
odată spălate cu apa orgoliilor,
gratiilor și lacătelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
sunt duse la fuiorul Timpului,
care va țese îmbrăcămintea Destinului,
brodând-o cu Fericiri și Suferințe,
pe la mânecile și încheieturile,
Cuvintelor Patimi,
pe care le vom duce în spinare,
întregul drum,
către Veșnicia Morții,
unei Amintiri,
a Nimănui.

19) Cana Împlinirilor

Trădați de propriul Timp,
Iluziilor Vieții și Morții,
am fost încătușați,
de Singurătate,
cu cheile grele de plumb,
ale Destinelor,
care au înțeles,
că putem evada oricând,
escaladând gardul Păcatelor Originare,
dacă nu suntem legați de lanțurile Fricii,
care ne lasă să ne apropiem,
de Izvorul Viselor,
doar atât încât acestea,
să nu ne poată umple vreodată,
Cana Împlinirilor.

20) Loteriile Ghinionului Nimicniciei

Ne-am născut,
în Târgul de Amăgiri,
din care nici măcar nu știm,
ce să alegem,
fiindcă una este mai frumoasă ca alta,

pe taraba Timpului Deșertăciunii,
la care vin tot felul de Destine,
să ne cumpere Suferința,
la un preț de Nimic,
deoarece recolta de Clipe pierdute,
a Nașterilor de Suflete irosite,
prin Loteriile Ghinionului Nimicniciei,
a fost mai mare ca niciodată,
încă de dinainte,
de Facerea Lumii,
Conștiinței noastre.

21) Timpul unui Dumnezeu al Nimănui

Suntem un produs expirat,
al Existenței,
care a decis,
să ne arunce la coșul de gunoi,
al unui Destin,
care acceptă orice rebuturi,
cu Gene Defecte,
care să poată fi reciclate,
în cuptorul Suferinței unei Lumi,
a Păcatelor Originare,
din care se înfruptă cu nesaț,
Timpul unui Dumnezeu,
al Nimănui,

Trecut de propria Lui Veșnicie a Vârstei,
Deșertăciunii.

22) Nodurile Iluziilor Existenței

Drumuri prăfuite de Cuvinte,
se aștern,
pe frunțile înnodate cu Așteptări,
a Iluziilor Morții,
pregătite oricând,
să descâlcească,
Nodurile Iluziilor Existenței,
în propriile Cimitire de Înțelesuri,
din cavourile Ideilor cărora,
ne făurim uneltele Gândurilor,
sub streașina unor Sentimente,
care nu ne vor înțelege Niciodată,
dărnicia cu care ne-am cedat,
Veșniciile Clipelor,
unor Amăgiri.

23) Ființa Conștiinței

Pași de lumină,
rupți în coate,
de drumurile mocirloase,
ale Întunericului,
în care ne-am întrupat,
Ființa Conștiinței,
ca să putem făuri oale și surcele,
din cadavrele Cuvintelor,
învârtite atât de mult,
pe masa olarului Sentimentelor,
până când amețesc,
se dezechilibrează,
și cad strigând după ajutor,
în abisurile care nu se mai sfârșesc,
ale Oceanului Absurdului,
acestei Lumi.

24) În Țărâna Iluziei

Adevăruri descărnate de Sensuri,
stau putrezite,
în Conștiințele Iluziilor Existenței,
care le înhumează,

așteptând să se transforme,
în Țărâna Iluziei,
din care să ne întrupăm noi,
pentru a ne urca în caruselul,
ce pare fără oprire,
al Timpului,
care ne va trece,
peste Iluziile Vieții și Morții,
lăsându-ne să credem că suntem,
Neantul unui Nonsens existențial.

25) Lecția pustie a Morții

Regrete divine,
se sparg în Orizonturile Facerii,
care au căzut,
peste Cerul Întunecat al Sufletelor,
strivindu-le,
cu plumbul greu al Viitorului,
care nu se mai poate ridica,
din genunchii de ceară topită ai Destinului,
ca să ne susțină Timpul,
ce ne-a fost hărăzit,
pentru a învăța lecția pustie,
a Morții.

26) Chemate în ajutor

Am fost scrijeliți,
de efemeritatea unei Clipe trecătoare,
pe fața Cuvântului mutilat al Facerii,
de către Timpul,
care l-a tâlhărit de Veșnicie,
lovindu-l cu atât de multă putere,
încât au fost chemate în ajutor,
Iluziile Vieții și Morții,
pentru ca trupul neînsuflețit,
al Destinului său,
să poată fi întrupat într-o Naștere,
a cărei Viață,
să poată muri în pace și liniște,
prin noi.

27) Dintre ghețurile Privirilor

Gratiile Zilelor,
ne privesc,
din spatele Perdelelor de Cuvinte Obeze,
ce abia se mai pot mișca,
pe coridoarele interminabile ale buzelor,
pe care este atât de rece,

încât s-au aprins,
până și Focurile Sacre ale Simțămintelor,
dar în zadar,
peisajul glacial al Frazelor,
nu a mai putut fi desțelenit niciodată,
dintre ghețurile Privirilor,
care ne despărțeau,
unul de altul.

28) Dumnezeul Iluziilor Conștientului

Rătăciți printre Zodii,
dinainte de a ne naște,
am înțeles,
câtă nevoie avem de un Dumnezeu,
al Luminii Divine,
și atunci ne-am clădit Unul,
după chipul și asemănarea,
Adevărului Absolut al Subconștientului,
Străinului din noi,
fără să ne dăm seama de acest lucru,
iar când am fost nevoiți să ne închinăm Lui,
am început să ne pictăm Icoanele Iubirii,
pe pereții sufletelor,
care nu mai rezonau cu noi,
fiindcă Iluziile Existenței,
ne arătau un cu totul alt Dumnezeu,

de care ar fi trebuit să avem nevoie,
iar acela era un Dumnezeu al Iluziilor Vieții și Morții,
care aprindea Focurile Infernelor,
sau Lumina Divină a Paradiselor,
în Lumea de Apoi,
care simțim,
că nu este a noastră,
la fel ca și aceasta în care ne-am născut,
fără să știm că am inversat,
chipul și asemănarea,
adevăratului Dumnezeu al Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
cu chipul și asemănarea,
Dumnezeului Iluziilor Conștientului.

29) Care sunt departe

Oglinzi de Patimi,
sparte în cioburi de Vicii,
în care ne tăiem,
Înțelesurile Cuvintelor,
care sângerează,
peste Visele trucate,
ale Iluziilor Existenței,
care ne arată,
că suntem învinșii,

Trecerii Timpului neiertător,
al Iluziilor Vieții și Morții,
care sunt departe,
de a fi existat vreodată,
cu adevărat,
alături de Veșnicia Sufletelor noastre,
ce își va regăsi Steaua Eternității,
care nu va cunoaște niciodată,
bolta vreunui Cer al Morții,
pe care să cadă,
în brațele Deșertăciunii.

30) Se lovesc unele de altele

Simțeam cum bat,
Inimile Cuvintelor,
Eternitățile de Clipe,
care se pierdeau,
irosite de către Timpul beat al Deșertăciunii,
de gradele stelelor alcoolice ale Viitorului,
care se năruie,
peste mesele de biliard ale Universului,
unde planetele Zâmbetelor reci și indiferente,
ale Singurătăților,
se lovesc unele de altele,
pentru a reuși să cadă mai apoi,

în abisurile negre ale Uitării,
rămânând învingătoare ca de fiecare dată,
Moartea.

31) Cardiologie și oftalmologie

Retușuri potrivnice,
Iluziilor Existenței,
rănesc tiparele Vieții și Morții,
în strigătele disperate,
ale Falsului Dogmatic,
care s-a privit pentru prima dată în Oglinda,
Adevărului Absolut,
din care ne-am clădit Inimi de Vise,
la cardiologia Iubirii,
pe care am înzestrat-o,
cu o întreagă literatură a Poeziei,
Ochilor de Cer ai tăi,
la oftalmologia Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le-am văzut prea târziu,
pentru a le considera reale,
în sângele fierbinte al Genelor Defecte,
din Visele noastre.

32) Catedrale monstruoase

Eram atât de rănit,
de Timpanele Iluziilor Existenței,
care vor să audă,
doar ce vrea Iluzia Vieții și a Morții,
încât am decis să-mi clădesc,
Visul Destinului,
pe Tărâmul unui Timp,
care nu a reușit Niciodată,
să-și înțeleagă cu adevărat,
Clipa Veșniciei,
din care se adapă și azi,
întregul Sens al Deșertăciunii,
acestei Lumi,
care ne maschează,
Fântânile Suferințelor și Fericirilor,
din care ni se adapă,
Iubirea unui Dumnezeu,
pe care dacă nu L-am fi creat,
ne-ar fi făurit El,
Religia Adevărului Absolut,
ce ne-ar fi ucis,
toate Minciunile Realității,
cărora le-am dedicat,
Catedrale monstruoase,
de Inimi ale Crimei,
și icoane false de Amintiri.

33) Aripi de Foc Sacru

Atât de multe,
Lacuri de Sudoare ale Cuvintelor,
din care nici Dumnezeu,
nu a reușit să pescuiască nimic altceva,
decât Deșertăciune,
vor să fie asanate,
de Veșniciile pierdute ale Clipelor,
din care și-au croit Destinele,
Demnitatea,
Iluziilor Vieții și Morții,
care cereau deschis,
să poată fi ucise toate,
Adevărurile,
ce-ar putea cocheta cu Absolutul,
Veșniciei,
din Paradisurile Cuvintelor,
care ne-au promis,
Aripi de Foc Sacru,
pe care să zburăm,
până la Steaua,
de Dinaintea Nașterii noastre,
căreia să-i cerem,
să nu ne mai fi născut,
Niciodată.

34) Șansele Clipelor

Alergam,
peste Zilele înecate,
ale Iluziilor Existenței,
din care mi-am făurit,
Viața și Moartea,
Destinului,
pe care l-am ținut în antecamera,
Sentimentelor,
până când a învățat ce este Iubirea,
față de un Dumnezeu,
ai Ochilor de Cer,
al acestei Lumi,
a Privirii tale,
pe care nu l-am avut Niciodată,
fiindcă,
nici unul dintre noi,
nu l-am construit,
în edificiile Sufletelor,
pe care le-au demolat,
Șansele Clipelor,
care se pierdeau,
în Iluziile Vieții și Morții,
unui Timp,
care nu a fost al nostru,
Niciodată.

35) Arta Seducției

Aș fi vrut să vorbesc Cuvintelor,
dar nu reușeam,
fiindcă,
Sufletele acestora,
erau închise,
în cuștile unde țineam,
animalele fioroase ale Viselor și Speranțelor,
fiindcă nu aveam voie să trecem de bariera,
pusă deasupra Destinelor,
de Iluziile unei Existențe,
pe Tărâmul căreia,
trebuia să învățăm Arta Seducției,
Iluziilor Vieții și Morții,
care nu știau niciodată,
să facă vreun Compromis,
cu Iubirea,
pe care Dumnezeu ne-ar fi promis-o,
ca fiind,
Sensul acestei Lumi,
a Deșertăciunii.

36) Încercând să le repare

Nici unul,
dintre Steagurile Iluziilor Morții,
nu poate fi colorat,
de Fericirea Iluziilor Existenței,
deoarece ar atrage Veșniciile Clipelor,
ce nu vor să se piardă,
în Labirintul Zeilor unor Destine,
pe care nu i-a cunoscut niciodată,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care naufragiază,
de Dinainte de a ne Naște,
pe Sângele Genelor noastre Defecte,
încercând să le repare,
Disperarea,
de a fi predestinate,
Singurătății de Sine.

37) Lanțul Suspinelor

Zidim o Existență întreagă de Iluzii,
Lanțul Suspinelor,
de care ne agățăm cu disperare,

Speranțele Pasiunilor,
încercând să trecem înot,
Iluziile Vieții și Morții,
cărora le suntem datori,
cu un Deces al Conștiinței de sine,
într-o Lume desfrânată a Timpului,
care ne-a trimis Veșniciile Clipelor,
să se prostitueze,
la bordelul Destinului,
din care să ne tragem învățămintele,
Iluziilor Existenței,
în Paradisul Infernului Nimănui,
pe care-l clădim,
acestei Lumi.

38) Cuvântul Cruzime

Dumnezeu a inventat,
Cuvântul Cruzime,
mult mai târziu după cel al Facerii,
fiindcă doar așa se explică,
Iubirea nemăsurată pe care a adresat-o,
Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror tipare,
croite de Suferințele și Fericirile,
Deșertăciunii,
nu ne lasă să evadăm,

nici măcar în Cimitirele Cuvintelor,
pe care le rostim,
întreaga noastră Iluzie a Existenței,
pe care am putea să o înmormântăm,
la tălpile,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din Sângele Genelor noastre Defecte.

39) Ale cărei Icoane de Cuvinte

Eram atât de departe,
de mine însumi,
încât tăișul Călăului Timp,
era undeva atât de jos,
față de Aripile Viselor,
încât nu-i puteam observa,
nici măcar Securea de Clipe,
care era predestinată,
să ne taie,
Răsăriturile Sângelui,
Genelor Defecte,
în porții egale,
din care să se servească,
Destinul Singurătății,
unei Catedrale a Iubirii,
ale cărei Icoane de Cuvinte,

nu mai sunt sărutate,
de nici unul dintre noi.

40) Pașii Gloanțelor de Amnezii

Lanțuri de Iluzii ale Existenței,
încătușează Conștiința Lumii,
de teamă că și-ar putea crea un alt Dumnezeu,
decât cel al Vieții și Morții,
din care-și trag seva,
Păcatele Originare,
din plumbul cărora,
ne-am fărit cu succes,
Pașii Gloanțelor de Amnezii,
care ne ucid,
Veșniciile Clipelor,
din carnea cărora ni se hrănește,
Deșertăciunea.

41) Potrivnic

Am fost făuriți,
să zidim prin Sinele Lui Dumnezeu,
Iluziile Vieții și Morții,

care să hrănească Lumea,
în ansamblul Deșertăciunii ei,
care ne-a devenit umbrelă,
atunci când suntem plouați,
de Păcatele Originare,
din Genele Defecte,
ale unui Destin,
mai mult sau mai puțin,
potrivnic.

42) Confuzie

Alergăm,
o întreagă Iluzie a Vieții,
prin spicele Cunoașterii,
crezând că vom frământa din ele,
aluatul Adevărului,
pe care-l confundăm adesea,
cu Iluziile Existenței,
care ne lasă atât de flămânzi,
după ce ne hrănim cu ele,
încât ajungem să vedem o salvare,
în Iluziile Morții.

43) Icoanele lacrimilor pustii

Niciodată nu vom fi,
mai mult decât o Iluzie,
care-și permite să viseze,
la Pașii Evoluției,
Genelor Defecte,
din Sângele stricat,
al Păcatelor Originare,
care-L caută,
pe Dumnezeul creat,
de acestea,
ce ne privește mirat,
din Icoanele lacrimilor pustii,
ale Deșertăciunilor,
care ne mai dau o șansă,
pe drumul nostru,
către Nicăieri.

44) Dă Sens acestei Existențe

Unicul Adevăr,
pe care-l simțim,
dar nu-l cunoaștem,
în esența sa,

este Iubirea,
care se sprijină,
în această Lume,
pe Iluziile Vieții, Fericirii,
Suferinței și Morții,
din care ne tragem,
seva existențială,
care dă Sens,
acestei Existențe,
a Păcatului Originar.

45) Lentile diforme

Răpus de Singurătate,
Dumnezeu,
și-a dorit să existăm,
pe Genele Orizontului Iubirii,
care să ne deschidă mereu,
Ochii de Cer ai Nesfârșitului,
din Inimile de Vise,
care să vibreze,
alături de Universul Luminii Divine,
care și acum se află,
numai în noi,
cu toată măreția lui,
pe care nu o putem observa,
datorită Păcatelor Originare,

ale Genelor Defecte,
care ne obligă,
să privim,
doar prin ochelarii,
cu lentile diforme,
ai Iluziilor Existenței.

46) Ca fiind propriul Corp

Dumnezeu,
a scăpat din mână,
Bagheta magică a Existenței,
căzând pe asfaltul rece și neprimitor,
al Coșmarului,
cu Gene Defecte și Păcate Originare,
ce a născut Deșertăciunea,
acestei Lumi,
a Iluziilor Vieții și Morții,
din care suntem obligați,
să ne tragem seva,
crezând că ne îndreptăm,
spre o Speranță,
care scânteiază,
prin noroiul Țărânii,
în care ne-am întrupat,
închisoarea noastră,
cea de toate Zilele,

pe care o conștientizăm,
ca fiind propriul Corp.

47) Menire

Mi-am trecut,
mâna Destinului,
prin părul Visului,
acestei Existențe,
care se zbate,
să are Neînțelesul,
Iluziilor Vieții și Morții,
din solul căruia,
să răsară,
propria noastră Conștiință,
care să hrănească,
pașii sublimi ai Fericirii,
în dansul mirific,
al Luminii Divine,
în care să ne scăldăm,
Menirea.

48) Păcatele unui Dumnezeu

Zodii descarcerate,
din trupurile fără vlagă,
ale Destinelor,
rătăcesc prin bezna Universului,
unei Idei,
al cărei crez,
a devenit Adevărul Absolut,
al Păcatelor unui Dumnezeu,
pe care nu-L vom cunoaște niciodată,
fiindcă nu are nimic în comun,
cu chipul și asemănarea noastră,
în afară de Genele Defecte,
ale Păcatelor Originare,
care ne-au zidit,
Lumea Deșertăciunii.

49) Elixir pierdut

Stropii de Amintiri,
cad pe cimentul inert al Zorilor,
care se sparg,
în Sângele Depărtărilor,
din propriul meu Sine,

care se revarsă necontenit,
în Inima Timpului,
însingurat și părăsit,
de propriile sale Veșnicii de Clipe,
care și-au luat tainele Speranțelor,
în bagajele lor Sentimentale,
ca să rătăcească prin Univers,
în căutarea elixirului pierdut,
al Iubirii.

50) În spatele zidurilor Nimicniciei

Spinii Zilelor,
împung Timpul,
făcându-l să sângereze,
Clipe irosite,
pe fruntea ridată de Regrete,
a unei Amintiri,
fiindcă-și zornăie,
lanțurile grele ale Anilor,
printre gratiile,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne țin,
în spatele zidurilor Nimicniciei,
Existența.

51) Conștiință bivalentă

Realități,
de carton înmuiat,
la Apa Iluziilor Existenței,
zdrobesc Oasele Cuvintelor,
pentru a le fierbe,
în ciorba existențială a Cunoașterii,
pe care o servesc zilnic,
la masa Timpului viclean,
care le-a promis că le va plăti,
Clipe de Adevăr Absolut,
care nu mai există,
încă de dinainte,
de a se clădi Lumea,
la etajul acestui Ospiciu,
al Conștiinței bivalente,
de Bine sau Rău,
Frumos sau Urât,
a omului.

52) Prăpastia Adevărului Absolut

Nu există Conștiință,
care să poată conștientiza,

Cunoașterea,
fără gratiile care să cearnă,
Adevărul de Minciună,
proces inversat de Iluziile Existenței,
care ne vând Deșertăciunea,
ambalată într-o Victorie,
a Evoluției Spiritualității,
de care ne agățăm Speranțele,
ca nu cumva să se prăbușească,
în prăpastia deschisă,
a Adevărului Absolut,
care ne arată,
Abisul adânc,
care suntem noi.

53) Pe podul Trecerii

Oricât de mult,
ar pedala Timpul la Zile,
roțile Destinelor,
se vor învârti doar în Sensul,
Iluziilor Existenței,
ajungând numai la destinația,
dorită de acestea,
pe Tărâmul Morții,
fără să poată depăși,
nici măcar cu o sclipire de stea căzătoare,

Viața pe care a reprezentat-o,
pe podul Trecerii,
care unește,
Nașterea de Moarte.

54) De o Mână Criminală

Cât de verosimil,
poate fi Pasul,
făcut de om,
pentru a se conștientiza pe sine,
dacă Iluziile Existenței,
îi arată doar Urmele fade și putrede,
aflate în Genele Defecte,
ale Sângelui stricat,
de o Mână Criminală,
a nu știu cărui Destin,
care l-a condamnat,
la Păcatele Originale,
fără ca cel în cauză,
să fi spart,
vreo sticlă de șampanie existențială,
de pereții vreunei Catedrale Spirituale,
a Nu Știu Cui,
care să ne ceară Mântuirea,
de noi înșine?

55) Prin puzderia de Înțelesuri

Fericirea la fel ca Suferința,
sunt un joc de glezne inflamate,
ale Iluziilor Existenței,
care ne vor,
Jucători de Vise Deșarte,
în meciul Vieții,
cu Moartea,
care câștigă,
de fiecare dată,
Sufletele Absurdului,
pe care suntem obligați să le locuim,
de către Destinele,
Non - Sensurilor existențiale,
pe care le-a scormonit Dumnezeu,
prin puzderia de Înțelesuri ale Cunoașterii.

56) Guri Uscate

N-am înțeles niciodată,
de ce sunt,
atât de mulți necredincioși,
care refuză să se închine,
la Icoanele Cuvintelor,

care ne promit,
că ne vor aduce,
mult râvnita ploaie de Fericiri,
în Gurile Uscate,
ale Iluziilor Existenței,
care n-au mai sorbit,
Apa Adevărului Absolut,
încă de Dinainte de Nașterea Lumii.

57) Foarte Puțin

Resturi de Speranțe,
zac aruncate,
în tomberoanele Deșertăciunii,
unei Lumi,
pe care au reușit,
Foarte Puțin,
să o salveze,
de Angoasa și Absurdul,
Iluziilor Existenței,
care vroiau,
ca toate Cimitirele Cuvintelor,
să aparțină numai Iluziilor Fericirii,
astfel încât,
Sufletele să-și găsească împlinirea,
numai în Moarte,
și nicidecum în Viață.

58) Neantul care ne clădește

Iluziile Existenței,
au fost cele,
care ne-au aprins,
Focul Sacru al Conștiinței,
în Țărâna Trupurilor,
care ne sunt bântuite,
și acum,
de gerul Non-Sensului Existențial,
orfan de o Lume,
a Adevărului Absolut,
pe care dacă l-am cunoaște,
am realiza,
Neantul care ne clădește,
Visul Vieții,
și n-ar fi mai bine.

59) În fuiorul Viselor

De dinainte de Iluzia Timpului,
nu exista,
nici Conștientizarea,
Începutului sau Sfârșitului,
care erau lipsite,

de Orizontul unui Univers,
căruia să-i aparțină,
cu bunele și relele ei,
Veșnicia sau Moartea,
iar Steaua Destinului nostru,
încă nu strălucea,
pe bolta vreunei Cunoașteri,
ca să poată exista,
în fuiorul Viselor,
toarse de Iluziile Existenței.

60) Sub Pașii de Foc

În depărtările,
de sfârșit de Lume,
unde te așteptam Amintire,
am căzut,
în prăpastia Regretelor,
ale căror frunze,
de Clipe căzătoare,
își foșneau rugina Trecutului,
sub Pașii de Foc,
ai Zilei de mâine,
care a început,
încă de pe acum,
să mă ardă,
cu Singurătatea ei.

61) Decât toate Păcatele

Ne-am gustat Lumina Divină,
unul altuia,
într-un Sărut al Veșniciei,
aruncându-ne Iluziile Existenței,
dincolo de gardurile Compromisurilor,
care au Născut Lumea,
fără nici un preț,
atunci când a fost pusă în vânzare,
de josnicia Genelor Defecte,
ale unui Dumnezeu,
mai păcătos,
decât toate Păcatele noastre Originare,
la un loc.

62) Cimitire ascunse

Am rezistat de fiecare dată,
când ni s-au prăbușit,
Catedralele Fericirii,
Dumnezeului atât de străin de noi,
încât Icoanele sale,
ne-au devenit ambarcațiuni rătăcite,
pe Tărâmul unei Lumi de Apoi,

unde Iluziile Existenței,
și-ar fi dorit să nască,
în continuare,
Paradisul Infernului,
pe care l-am clădit,
cu atâta sudoare de Clipe,
în Cimitirele ascunse,
ale Cuvintelor,
Iubirilor noastre.

63) Ziduri de Cuvinte

De când ne-am zidit Viața,
în pereții Păcatelor Originare,
ca să nu ne plouă cu Absurd,
am crezut că putem scăpa,
de tăișurile ascuțite ale Vieții,
care ne feliază Veșniciile Clipelor,
în Deșertăciuni,
numai bune de pus,
pe Pâinea Iluziilor Existenței,
care ne-a rănit,
Orgiile Timpului flămând,
de încarcerarea Zidurilor de Cuvinte,
care ne-au născut,
Moartea.

64) Buruieni de Așteptări

Câinii Zilelor ne-au lătrat,
într-atât de mult,
Gardurile Iluziilor Existenței,
încât Cimitirele de Cuvinte,
au devenit atente,
la cadavrele Speranțelor,
pe care le primesc,
prin cavourile Viselor,
ce-ar putea aduce,
epidemii de Non-Sens Existențial,
Iluziilor Vieții și Morții,
care și-au făcut Catedrală de rugăciune,
prin ierburile Deșertăciunii,
crescute pe la colțurile,
Buruienilor de Așteptări,
ale unui Timp înbolnăvit,
de propriile Clipe.

65) Măcelar al Conștiinței bolnave

Sicrie de Cuvinte,
duc Conștiințele decedate ale Privirilor,
către Apa Vulturilor de Înțelesuri,

care se scurge,
prin sângele Apusurilor,
Genelor noastre Defecte,
ale căror gheare de Orizonturi,
înșfacă carnea,
Viitorului însângerat,
al Deșertăciunii unei Lumi,
pe care nu vom ști niciodată,
care Măcelar al Conștiinței bolnave,
a ales-o pentru noi.

66) Clipele Timpului tău

Oricâți Nori de Zâmbete,
indiferente sau opace,
ar ploua,
peste Iluziile Existenței mele,
din partea Cuvântului Iubire,
din care a pretins Dumnezeu,
că și-ar fi clădit această Lume,
să știi că voi avea mereu,
umbrela propriilor Iluzii ale Existenței,
din care-mi voi săpa,
Viața și Moartea,
Clipelor,
Timpului tău.

67) Inimile Veșniciei

M-am cățărat,
pe Iedera Privirii tale,
până am reușit să înțeleg,
care Dumnezeu,
îți toarnă Apa Vieții,
în ulciorul Iluziilor Existenței,
încât să înflorești,
atât de frumos,
pe Tărâmul Cuvintelor unei Iubiri,
pe care a curtat-o,
până și Paradisul Îngerilor Focului Sacru,
ce au aprins Inimile Veșniciei,
numai pentru noi.

68) Clipele Virgine ale Conștiinței

Rănit de Iluzia Existenței,
la tălpile precare ale Înțelesurilor,
am încercat să chem în ajutor Timpul,
Clipelor Virgine ale Conștiinței,
în care credeam,
ca într-o Catedrală,
de Inimi sângerânde,

ale Zilelor,
care pe urmă,
m-au trădat,
scurgându-se,
pe Fața Ridată a Lumii de Apoi,
imediat ce mă aflam,
pe Apa Trecerii,
dintre Orizontul Vieții,
și cel al Adevărului Absolut al Morții,
ai cărei colți,
erau însângerați de Iubirea,
pe care le-o aruncasem
în oala propriilor Deșertăciuni,
Anilor noștri.

69) Amanetate pe nimic

Și câte Adevăruri,
s-ar fi sfârșit,
sub lamele ascuțite ale Timpului,
Sufletului tău,
care-mi tăia orice încercare,
de a reabilita Steaua Veșniciei,
unicului nostru Destin,
al Iubirii,
pe care l-au vândut măcelarii Uitării,
la colțul străzii Amintirilor pierdute,

care au fost amanetate la rândul lor,
Deșertăciunii,
pe nimic.

70) Să le Absolv de orice Vină

Atunci când ți-am descoperit,
memoria Genelor Defecte,
ale Iluziilor Existenței,
am dorit să fiu eu,
Păcatele tale Originare,
pe care să ți le Absolv,
de orice Vină,
a Timpului neiertător,
cu Veșniciile Clipelor,
pe care le meritam,
atât de mult de la Destin,
încât până și Dumnezeu,
și-a trimis Îngerii Iubirii,
să te ajute să treci alături de mine,
peste Viață și Moarte.

71) Autograf pe Viață

Ascunși,
printre tranșeele Timpului,
am încercat să înfruntăm,
armele Eternității,
care vroiau să ne înece,
cu Clipele,
prin care Lacrimile Viitorului,
ne ștergeau Iubirea,
Îngerilor,
pe care i-am prins,
la Loteria Destinului,
rugându-i să ne dea,
un Autograf pe Viață,
fără să știm,
că acesta reprezenta Amprenta,
Predestinării,
propriei noastre Morți,
a Despărțirii,
de noi înșine.

72) Copacul Viselor tale

Eram atât de multă Rădăcină,
din copacul Viselor tale,
încât am simțit,
că ești întregul meu Univers,
izvorât din Steaua Destinului,

care este numai al nostru,
oricâte Veșnicii,
de Iluzii ale Existenței,
ar fi călătorit,
până în Inimile Clipelor,
care ne-au înveșmântat,
cu Adevărul Absolut,
al Iubirii,
Eternitatea.

73) Încât am decis

Atunci când ne-am zidit,
Lumina Divină,
a Ferestrelor de Cer,
ale Privirilor,
nu știam cât de mult,
a iubit Dumnezeu,
Lumea Ochilor de Orizonturi,
pe care încercam să-i prindem,
pe aripile nesfârșite,
ale Iluziilor Existenței,
până când ne-am oprit,
obosiți de noi înșine,
la Fântâna Despărțirii,
din care am încercat să bem,

Apa Singurătății,
care ne-a înecat atât de profund,
încât am decis,
să rămânem,
împreună,
simțind că Iubim.

74) Menopauzele Clipelor

Lumea este un exces de zel,
al Menopauzelor unor Clipe,
care și-au dorit să fie,
la înălțimea Vieții,
pe care și-a croit-o Moartea,
la măsura și îndeletnicirea,
Trecutului său,
pe care l-a circumscris,
unei Eternități,
care nu a fost niciodată,
Tăiată Împrejur,
de către Destin.

75) Adevărul nostru Absolut

Eram atât de bolnav,
prin Clipele Zilelor Destinului tău,
care nu primea nici o viză,
pentru a te trece,
de Oceanele Fericirii,
încât Clipele,
Iluziilor Existenței mele,
ți-au căutat Trecutul,
prin toate Orizonturile Prăbușite,
ale Clipelor,
până te-au găsit,
ca să te îmbrățișeze,
cu Veșnicia Sufletului,
care nu te va mai părăsi,
Niciodată,
cât vom naviga naufragiați,
prin Sângele Străinului Subconștient,
al Adevărului nostru,
Absolut.

76) Secrete de Moarte și Viață

Ningea,
peste Lacrimile Despărțirii Cuvintelor,
cu Dor înghețat,
pe care ne patinam împreună,
Veșniciile Clipelor,
pe care le-am îmbrăcat,
Inconștienți,
de Iluziile Existenței,
ale căror Secrete,
de Moarte și Viață,
deveneau Eternitățile noastre,
pe care n-am fi vrut,
să le vindem Niciodată,
Deșertăciunii,
Lumii,
pe care nici unul dintre noi,
nu am creat-o.

77) Cuțitele Timpului

Atunci când dormeam,
prin fânul Amintirilor,
din Clipele care ne fierbeau,

SORIN CERIN
-EXISTENȚIALISM
-Poeme filosofice-

Sângele tăiat,
de Cuțitele Timpului,
pe care Destinele,
nu le-au mai ascuțit,
la Poarta Eternității,
pe care urmam să o deschidem larg,
Iluziilor Existenței,
din care vroiam să ne confecționăm,
îndeajuns de multe Săruturi,
pe care Lumea,
să le ducă,
pe spinarea Veșniciei,
de dincolo de propria noastră,
Naștere.

SORIN CERIN
-EXISTENȚIALISM
-Poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se

angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului,

mizã care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui

Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele

ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat". Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

SORIN CERIN
-EXISTENȚIALISM
-Poeme filosofice-

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic,

poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa", ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale

resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului,

cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce

afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa

noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.

- **Prof.univ.dr Ioan Holban**,„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e

spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza

unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce

cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare

a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba

natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986